

Mari patiko jos vardas. Ne toks jau ir banalus, kaip būtų galima pamanyti, – šis vardas jai tikrai patiko. Kai pasisakydavo vardą, poveikis būdavo akivaizdus. „Mari“, – kartodavo susižavėję žmonės.

Ir ne vien vardas lėmė Mari pasisekimą. Ji žinojo esanti graži. Aukšta, dailiai sudėta, šviesių plaukų nuskaidrintu veidu – abejingų Mari grožiui nebuvo. Paryžiuje ji būtų ištirpusi minioje, tačiau Mari gyveno mieste, įsikūrusiame gana toli nuo sostinės, tikrai ne sostinės priemiestyje. Ji gimė ir gyveno čia, ir visi ją pažinojo.

Mari sukako devyniolika ir jos valanda išmušė. Prieš akis – nuostabus gyvenimas, ir ji tai jautė. Mokėsi sekretorės darbo, bet tie mokslai nieko nereiškė, tiesiog reikėjo ko nors mokytis. Buvo 1971 metai. Visi tik ir kalbėjo: „Atėjo laikas jaunimui.“

Mari linksminosi miesto vakarėliuose su bendraamžiais ir, beje, nepraleisdavo nė vienos progos. Beveik kiekvieną vakarą kur nors buvo švenčiama – jei pažinėjai daug žmonių, galėjai švęsti. Rami vaikystė, nuobodi paauglystė, ir štai pagaliau prasideda gyvenimas. „Nuo šiol svarbi esu aš, pagaliau prasideda mano gyvenimo pasakojimas, nebe mano tėvų, nebe mano sesers.“ Vyresnėlė praėjusią vasarą ištekėjo už šaunaus vaikinio ir jau tapo motina. Mari ją pasveikino ir pagalvojo: „Linksmybės baigtos, mieloji!“

Jai svaigo galva nuo įdėmių žvilgsnių, merginų pavydo, šokių iki paryčių, kai grįždavo namo auštant, vėluodavo į paskaitas. „Mari, jūs vėl linksminotės“, – apsimestinais griežtai kiekvieną kartą kartojo dėstytojas. Visuomet laiku paskaitose pasirodydavusios bjaurios merginos varstė ją įsiūčio kupiniais žvilgsniais. Mari džiugiai nusikvatodavo.

Jei kas nors būtų pasakęs Mari, kad auksinio provincijos miesto jaunimo ateitis nebūtinai ypatinga, ji nebūtų patikėjusi. Nieko konkretaus numachiui nebuvo, tik žinojo, kad jos laukia kažin kas didinga. Prabudusi ryte jausdavo, kaip ją šaukia nenusakoma didybė, ir leisdavosi užvaldoma dvasios pakilimo. Nauja diena reiškė naujus įvykius, kokius, neturėjo žalio supratimo. Tiesiog brangino nuojautą, kad netrukus kažkas turi nutikti.

Kai kursiokės kalbėdavosi apie ateitį, Mari plyšdavo iš juoko: vestuvės, vaikai, namai, argi joms to užtenka? Kokia kvailybė viltį įvardyti žodžiais, juolab tokiais banaliais, žodžiais be jokio polėkio! Mari savojo laukimo žodžiais neapibūdindavo, ji mėgavosi laukimo bekraštybe.

Jai patiko vakarėlių vaikus laikyti už pavadėlio: stengėsi nė vieno neišskirti, kad visi virpėtų nerimaudami, kad jų nepasirinks. Kaip malonu jaustis tokiai gyvybingai, ir tokiai geidžiamai, ir nė karto nerankioti trupinių nuo kitų stalo!

Mari patirdavo ir dar vieną, dar didesnę džiaugsmą: kelti kitiems pavydą. Žvelgdama į skausmingo pavydo kupinas merginų akis, Mari taip mėgavosi jų kančia, kad net širdis apsaldavo. O dar didesnė palaima – supratimas, ką kalbėjo į Mari įsmeigtos merginų akys: šis gyvenimo pasakojimas priklauso jai, būtent apie ją pasakojama, o kitos kankinasi suvokdamos, kad tėra statistės, pakviestos į puotą rinkti trupinių nuo jos stalo, patekusios į dramos verpetą tik tam, kad jas pakirstų paklydusi kulka, kad mirtų nuo žaizdos, kuri buvo skirta ne joms.

Lemčiai rūpėjo tik Mari, ir dėl to, kad visi kiti tebuvo pašalaičiai, Mari džiaugsmui nebuvo ribų. Jei kas nors būtų mėginęs jai paaiškinti, kad pavydo priešybė yra tas pats pavydas ir kad nėra šlykštesnio jausmo, ji būtų tik

gūžtelėjusi pečiais. Mari šoko ir šoko šventės sūkurio centre, o jos šypsenos grožis buvo veidmainiškas.

Gražiausias miesto vaikinai buvo vardu Olivjė. Lieknas, juodbrūvas, tikras pietietis, Olivjė buvo vaistininko sūnus, ir pats turėjęs tapti vaistininku. Malonus, sąmojingas, paslaugus – jis patiko visiems ir visoms. Būtent pastaroji detalė neprasprūdo pro Mari akis. Jai pakako surengti pasirodymą, ir darbas buvo padarytas. Olivjė iki ausų įsimylėjo. Mari mėgautė mėgavosi, nes visi matė, kokia meile jis dega. Merginų žvilgsniai liepsnojo nebe iš skausmingo pavydo, o iš neapykantos, ir Mari virpėjo iš džiaugsmo, kad į ją žiūrima būtent taip.

Olivjė šio virpesio priežasties nuspėti negalėjo, tad patikėjo esąs mylimas. Kupinas jausmų, išdrįso ją pabučiuoti. Mari nenusisuko, tik žvilgtelėjo pro šalį, kad įsitikintų, kokia ji neapkenčiama. Olivjė ją pabučiavo, tą akimirką Mari vidinis demonas įgėlė nepaprastai stipriai ir Mari aiktelėjo iš malonumo.

Toliau viskas klostėsi taip, kaip klostosi šimtus tūkstančių metų. Mari baiminosi, kad jai skaudės, ir nustebo, kad veik nieko nepajuto, gal šį tą pajuto tik akimirką, kai visi stebėjo juos abu kartu išeinančius. Jai patiko mintis, kad per vieną naktį taps pačios gražiausios moters vilties įsikūnijimu.

Apdujęs iš laimės Olivjė jausmų neslėpė. Dabar jau tikra primadona, Mari švytėjo iš laimės. „Kokia graži pora! Kaip tinka vienas kitam!“ – kalbėjo žmonės. Mari buvo tokia laiminga, kad pati įtikėjo mylinti. Tėvų šypsenos teikė mažiau džiaugsmo nei bjaurūs bendraamžių merginų vypsniai. Kiek laimės atlikti pagrindinį šio sėkmingo filmo vaidmenį!

Prabėgus šešioms savaitėms iliuzijos išnyko lyg dūmai. Mari nulėkė pas gydytoją, ir šis patvirtino tai, ko ji baiminosi. Apimta siaubo Mari pranešė naujieną Olivjė, ir tas čiupo ją į glėbį.

– Brangioji, nuostabu! Tekėk už manęs!

Mari pratrūko raudoti.

– Tu nenori?

– Noriu, – ašarodama atsakė. – Tik norėjau, kad viskas būtų kitaip.

– O ką tai pakeistų? – džiaugsmingai glausdamas Mari paklausė Olivjė. – Kai žmonės myli vienas kitą taip, kaip mylime mes, visada vaikų susilaukiama labai greitai. Kam atidėlioti?

– Norėjau, kad žmonės nieko neįtartų.

Olivjė susigraudino, pamanė, kad ji drovisi.

– Nieko ir neįtars. Juk visi matė, kad mes beprotiškai įsimylėję. Susituoksime po dviejų savaičių. Tavo talija dar bus merginos talija.

Mari pritrūko argumentų ir nutilo. Sumetė, kad per

penkiolika dienų neįmanoma surengti įspūdingos išskirtinės šventės.

Olivjė tėvams išklojo tiesą. Neišsisukinėjo, kodėl tokia skuba, abiejų motinos ir tėvai neslėpė džiaugsmo:

– Laiko veltui nešvaistėte, vaikai! Gerai, jaunam susilaukti vaiko puiku.

„Vargeli“, – pagalvojo Mari ir nutaisė išdidžią miną, vildamasi, kad jos laime bus patikėta.

Vestuvės, nors surengtos ir paskubomis, buvo nuostabios. Olivjė trykšte tryško laime.

– Ačiū, brangioji. Man visuomet kėlė siaubą visos tos valandų valandas trunkančios puotos, į kurias kviečiami akyse neregėti dėdės. Tavo dėka mūsų šventė buvo tikros meilės santuoka, paprasta vakarienė su artimaisiais, – šokdamas kalbėjo Mari.

Nuotraukose liko įamžinta iš laimės švytintis jaunas vyras ir šykščią šypsena išspaudusi jauna moteris.

Šventės svečiams patiko jaunieji. Todėl Mari veltui tyrinėjo jų veidus: nė vieno negraužė pavydas, kuris būtų leidęs manyti, kad ji gyvena gražiausią savo gyvenimo dieną. Ji pati troško didžiulių vestuvių, su galybe pavydo gražiamų smalsuolių, liežuvaujančių pašalaičių, bjaurių vienišų merginų, stebeilijančių į jaunosios suknelę, kuri tikrai nebūtų buvusi jos motinos – kokia kvailystė!

„Isivaizduoji, tavo metų buvau tokia pat liekna!“ –
sušuko motina, pamačiusi, kad pokarinio modelio suknelė nepaprastai tinka dukteriai.

Mari ši pastaba sukėlė pasibjaurėjimą.